

Джек Лондон

Враг на целия свят

Гениалният учен и страшен враг на човечеството Емил Глук най-накрая беше заловен от Сайлс Бенърмен. Показанията на Глук, дадени преди да седне на електрическият стол, хвърлят светлина върху ред загадъчни, на пръв поглед несвързани помежду си събития, които предизвикаха такава суматоха в целия свят от 1933 до 1941 г. Преди да бъде публикуван този удивителен документ, светът дори не подозираше, че съществува някаква връзка между убийството на краля и кралицата на Португалия и смъртта на нюйоркските полицаи. Въпреки че деянията на Емил Глук са отвратителни, не може да не изпитваме известна жалост към този нещастен изрод и непризнат гений. Тази страна от биографията му никога не е осветявана, но като се запознаем със самопризнанията му и проучим многото свидетелски показания, документи и мемоари от това време, можем доста точно да си представим образа на Емил Глук и да разкрием под влиянието на какви фактори и обстоятелства се е формирало това чудовище в човешки образ и кое го е тласнало по страшния път на престъплението.

Емил Глук е роден в град Сиракюз, щата Ню Йорк, през 1895 г. Баща му Джоузеф Глук бил нощен пазач и служител на тайната полиция. През 1900 г. внезапно починал от пневмония. Майката на Емил Глук, хубавичко нежно същество, преди да се омъжи била модистка. Съсипана от мъка, не могла да преживее смъртта на съпруга си. Чувствителността, предадена на момчето по наследство от майката, получила в него болезнено развитие.

През 1901 г. Емил, който тогава бил на шест години, отишъл да живее при леля си мисис Ен Бартел. Тя била сестра на майка му, но не изпитвала никакви топли чувства към плахото впечатлително момче. Ен Бартел била суетна, ограничена и безсърдечна жена. Живеейки в постоянна немотия, тя на всичко отгоре била принудена да издържа мързеливия си и налудничав съпруг. Малкият Емил Глук се оказал нежелан нов член на семейството и, разбира се, Ен Бартел не пропуснала да му го внуши. За да покажем как са се държали с него в детството му, достатъчно е да посочим следния случай.

Емил живеел в дома на леля си малко повече от година, когато си счупил крака. Той се ударил като паднал от покрива – това забранено за игри място, където всички момчета са се катерили и ще се катерят, докато свят светува. Бедрената кост била счупена на две места. С помощта на изплашените си другарчета Емил успял да се довлече до тротоара, където изгубил съзнание. Съседските деца се страхували от свадливата, с резки черти жена, която била главата на семейство Бартел, но накрая

събрали смелост да позвънят и ѝ съобщили за нещастния случай. Ала тя даже не погледнала лежащото в безсъзнание момче и като затръшвала вратата, се върнала при коритото с прането. Времето минавало. Започнало да ръми, а Емил, който вече бил дошъл в съзнание, все още лежал на тротоара и плачел.

Кракът трябвало незабавно да се намести. Както винаги в такива случаи, температурата на момчето бързо се повишила и положението му станало опасно. Два часа по-късно, след като възмутените съседки се накарали на Ен Бартел, тя излязла да види момчето. Като смушкала лежащото в краката ѝ безпомощно момче, жената истерично се отрекла от него. Крещяла, че детето не е нейно и трябва да се извика колата за бърза помощ, за да го откара в приемната на градската болница. После се върнала вкъщи.

Намерила се обаче една жена, Елизабет Шепстоун, която, щом разбрала как стоят нещата, накарала да сложат момчето на един свален кепенец, извикала лекар и като отблъснала Ен Бартел, наредила да внесат момчето в къщата. Когато дошъл докторът, Ен Бартел предупредила, че няма да му плати за услугите. Цели два месеца малкият Емил бил на легло. Първия месец лежал на гръб, без някой да го преобърне. Лежал изоставен и само понякога го посещавал претовареният с работа лекар. Емил нямал играчки, нищо, с което да запълни изнурително влачещите се дни на боледуването. Никой не му казал ласкава дума, никой не го погалил по главичката, не срещнал нито една проява на нежност и грижа... нищо, освен упреци и грубости от страна на Ен Бартел, която през цялото време повтаряла, че не ѝ е нужен. И е напълно разбираемо как в такова обкръжение в душата на самотното и изоставено дете се появили ожесточение и враждебност към човешкия род, които после се проявили в деяния, ужасили целия свят.

Колкото и да е странно, но именно благодарение на Ен Бартел Емил получил висше образование. Обяснението всъщност е просто. Налудничавият ѝ мъж, след като я зарязал, открил златна жила в Невада и се върнал вкъщи милионер. Ен Бартел, която мразела момчето, незабавно го изпратила във Фаристаунското частно училище на стотици мили далеч. Срамежливият и чувствителен, самотен и неразбран малък човек в училището бил по-самотен от всякога. Нито веднъж не си заминал у дома като другите момчета през ваканциите и празниците. Вместо това бродел по запустелите сгради и околностите, опитвал се да се сближи със слугите и градинарите, които не го разбирали и, както някои си спомнят, прекарвал дните си в полето или пред камината, наведен над

някоя книга. Именно тогава си преуморил очите и трябвало да сложи очила, с които ни е така познат от снимките, публикувани във вестниците от 1941 година.

Емил Глук се оказал способен ученик. Дори само прилежността му била достатъчна, за да стигне далече, но работата не била толкова в старанието. Стигало му да хвърли един поглед върху текста и вече го знаел до съвършенство. В резултат на това прочел огромно количество допълнителна литература и за половин година овладял повече знания, отколкото един среден ученик за пет-шест години. През 1909 г., едва четиринадесетгодишен, той вече бил подготвен („повече от подготвен“, според думите на директора на училището) за Йейл или Харвард. Младата възраст му попречила да постъпи в някое от тези учебни заведения и през 1909 г. бил приет в старинния Баудойнски колеж. През 1913 г. го завършил с най-високи награди и незабавно заминал с професор Бредлаф в Бъркли, Калифорния. През целия си живот Емил Глук имал само един приятел – професор Бредлаф. Заради слабите си дробове професорът трябвало да се премести от щата Мейн в Калифорния. Помогнало и обстоятелството, че му била предложена катедра в университета на щата. През 1914 г. Емил Глук живял в Бъркли и преминал специален научен курс. В края на същата година смъртта на двама души объркала житейските му планове. В лицето на професор Бредлаф загубил единствения си приятел, а смъртта на Ен Бартел го лишила от средства за съществуване. Мразейки нещастния младеж до края на дните си, тя го лишила от наследство, като му оставила само сто долара.

През следващата година двадесетгодишният Емил Глук станал преподавател по химия в Калифорнийския университет. Там прекарал няколко спокойни години и изпълнявал скучни всекидневни задължения, честно зарабатвайки полагащото му се възнаграждение. Не преставал да учи и постигнал половин дрипа научни степени. Станал между другото доктор по социология, философия и естествени науки, макар по-късно да бил известен на хората само като професор Глук.

За първи път името му започнало да се появява по страниците на вестниците във връзка с неговата книга „Пол и прогрес“, когато бил на 27 години. Тази книга и досега остава един от основополагащите трудове по история и философия на брака. Дебелият том от седемстотин страници съдържа грижливо подбран научен материал и е изключително оригинален. Книгата била предназначена за учените и не целяла сензация. Но в последната глава Глук споменал чисто хипотетично целесъобразността на пробните бракове, като им посветил всичко на всичко три

реда. Вестниците веднага се хванали за тези три реда и така „раздули нещата“, според тогавашния жаргон, че накарали целия свят да се смее над двадесет и седем годишния късоглед професор. Снимали го фотографии, обсаждали го репортьори, женските клубове из цялата страна приемали резолюции, осъждащи неговите безнравствени теории; а в законодателното събрание на щата при обсъждането на въпроса за субсидиите било внесено предложение да не се отпускат на университета предназначенията за него суми, докато Глук не бъде уволнен. (Разбира се, никой от обвинителите не бил чел книгата, трите реда, поднесени от вестниците в изкривен вид, им стигали.) Оттогава Емил Глук намразил вестникарите. Заради тях сериозният и представляващ научна ценност шестгодишен труд станал одиозен. Въпреки че по-късно съжалявали за това, той до края на живота си така и не им простил.

Вестниците били виновни за още една неприятност, сполетяла Глук. В продължение на пет години след издаването на книгата мълчал, а такава затвореност не предвещава нищо добро за самотния човек. И можем само със съчувствие да си представим неговата ужасна самота в многолюдния университет, където нямал приятели и подкрепа. Единственото му утешение били книгите и той изцяло потънал в четене и занимания.

Но през 1927 г. приел поканата на емървилската „Общност на човешките интереси“ да изнесе лекция. Не се решил да говори без подготовка и ето сега пред нас е екземпляр от предварително написаната му реч. Тя е суха, съдържана, строго научна и, трябва да се отбележи, доста консервативна. Но в речта си споменал за (цитирам ръкописа) „... промишлената и социална революция, която се извършва в обществото“.

Репортьорът, който присъствал на събранието, се хванал за думата революция, измъкнал я от контекста и скалъпил репортаж, в който изкара Емил Глук истински анархист. Веднага съобщението за „анархиста професор Глук“ било предадено по телеграфа и поместено на първите страници на всички вестници в страната.

Първия път Глук все още се опитвал да отговаря на нападите на пресата, но този път мълчал. Дори се ожесточил. Професорите и преподавателите го съветвали да напише опровержение, но той мрачно отклонил предложението им и даже когато го заплашили с уволнение, отказал да представи в свое оправдание текста на произнесената реч. Не пожелал да подаде оставка и бил изключен от числото на преподавателите в университета. Трябва да се добави, че върху председателя и членовете на управителния съвет бил оказан политически натиск.

Гонен, оклеветен, неразбран и самотен, нещастникът даже не се опитал да се защити. Цял живот бил преследван, но самият той на никога не правел зло. Но още не бил дотолкова ожесточен, че окончателно да излезе извън себе си. След като изгубил мястото си, без средства за съществуване, бил принуден да си търси нова работа. Отначало постъпил в корабостроителницата „Юниън айрън уъркс“ в Сан Франциско, където се проявил като много способен конструктор. Именно тук той детайлно се запознал с линейните кораби и устройството им. Но журналистите и тук не го оставили на мира и подробно описали във вестниците новото му занимание.

Глук веднага напуснал и си намерил нова работа, но след като журналистите пет-шест пъти го накарали да си сменя занятието, се закалил и престанал да обръща внимание на вестникарското преследване.

Това станало едва когато открил галванична работилница на „Телеграф авеню“ в Окланд. В малкото му предприятие работели трима работници и две момчета. Самият той също работел много. Според показанията на полицая Керю, Глук рядко напускал работилницата по-рано от един часа след полунощ. Именно през този период от живота си усъвършенствал системата на запалване на двигателите с вътрешно горене и я патентовал, което по-късно го направило богат.

Емил Глук отворил работилницата си през ранната пролет на 1928 г., същата, в която така катастрофално се влюбил в Айрин Текли. Сега е трудно да си представим, че любовта на такова необикновено същество като Емил Глук можела да бъде обикновена. Към това, което казахме за неговата гениалност, самота и болезнена чувствителност, трябва да добавим и пълното непознаване на жените. Поради неопитността си не съумял да изрази обзелите го чувства по обичайния начин, а прекалената стеснителност довела до доста чудати прояви на любовта му.

Айрин Текли била доста хубавичка, но несериозна и лекомислена млада жена. Работела в малка сладкарничка срещу работилницата на Глук, който често се отбивал там и докато пиел разхладителните си напитки, не свалял очи от момичето. Тя явно била напълно равнодушна към него и просто кокетничела. Казвала, че е „особняк“ и даже веднъж го нарекла „откачен“, докато разказвала как стои на щанда и се блещи в нея през очилата, как се изчервява и заеква, когато тя го гледа, и как често в смущението си стремително побягва навън.

Глук й правел изумителни подаръци – сребърен сервиз за чай, пръстен с брилянт, кожи, театрален бинокъл, скучна многотомна „История на света“ и мотоциклет, никелиран в собствената му работилница.

На тези волности сложил край любовникът на момичето, който заел твърда позиция и я накарал да върне на Глук странния асортимент от подаръци.

Този човек на име Уилям Шербърн, грубо тъпо създание с квадратна челюст, успял от работник да се издигне до дребен предприемач. Глук нищо не разбирал. Той се опитал да се обясни с момичето, когато се връщало една вечер от работа. Тя се оплакала на Шербърн, който причакал и набил Глук. Побоят бил много жесток, за което свидетелства записът в регистрационната книга на „Бърза помощ“, където същата нощ попаднал Глук и останал на лечение цяла седмица.

Но Глук така и не разбрал нищо. Продължил опитите си да се обясни с момичето. Страхувайки се от Шербърн, се обърнал към началника на полицията с молба да му се разреши да носи пистолет. Молбата му била отхвърлена, а вестниците, както винаги, направили от това сензация. И точно тогава станало убийството на Айрин Текли. Това се случило в една съботна вечер, шест дни преди сватбата ѝ с Шербърн. Тя работила до късно в сладкарницата, от която си тръгнала след 11 часа със седмичната си заплата в чантата. Пътувала с трамвай по „Сан Пабло авеню“ до 34-та улица, където слязла и пеш тръгнала към дома си, на три пресечки от трамвайната спирка. Повече никой не я видял жива. На другата сутрин била намерена удушена в някакъв незастроен участък.

Емил Глук бил незабавно арестуван. Нищо не могло да го спаси. Преки улики нямало, обвинили го въз основа на свидетелски показания, скалъпени от оукландската полиция. Няма съмнение, че по-голямата част от показанията били просто изфабрикувани. Показанията на капитан Шехан се оказали явно лъжесвидетелство и едва доста по-късно било доказано, че същата нощ „свидетелят“ не само не бил близо до местопрестъплението, но изобщо не бил в града, бил в някакво заведение по пътя за Сан Леандро.

Нещастният Глук бил осъден на доживотен затвор в Сен Куентин, но вестниците и обществеността смятали присъдата за съдебна грешка и настоявали за смъртно наказание.

Глук бил настанен в затвора Сен Куентин на 17 април 1929 г. Тогава бил на 34 години. Цели три години и половина (по-голямата част от времето в единична килия) му били предоставени за размисъл над човешката несправедливост. Именно в този период ожесточението му достигнало върха си и той възненавидял целия човешки род. През същия период направил още три неща: написал знаменития си трактат „За човешката етика“, забележителната брошура „Разумният престъпник“ и

разработил ужасния си, чудовищен план за отмъщение. Едно събитие, което му се случило още докато работел в работилницата си, му подсказало идеята за уникалното оръдие на отмъщението. Както пише самият Глук в показанията си, по време на престоя си в затвора разработил теоретически всеки детайл на прибора си и, веднъж излязъл на свобода, можел веднага да пристъпи към отмъщение.

Освобождаването му предизвикало сензация. Но и то било престъпно удължено от бездушното бюрокралично разтакаване, обичайно за това време. През нощта на 1 февруари 1932 г. по време на опит за грабеж на жител на Пиемонтските хълмове бил смъртно ранен бандитът Тим Хесуел. Живял още три дни и през това време не само си признал убийството на Айрин Текли, но дал и убедителни доказателства за престъплението си. Посочил своя съучастник, затворника от фолсъмския затвор Бърт Деникър, който умираше от туберкулоза, и онзи също си признал. Днес дори не можем да си представим бъркотията и разтакаването в съдопроизводството преди едно поколение. Доказателствата за невинността на Емил Глук били представени през февруари, а от затвора бил освободен едва през октомври. Несправедливо осъден, още осем месеца бил принуден да изтърпява незаслуженото наказание. Това ни най-малко не спомогнало за разведряване на духа му и ние лесно можем да си представим колко горчилка се натрупала в душата му за тези ужасни осем месеца.

Глук излязъл на свобода през есента на 1932 г. и отново името му се появило на първите страници на вестниците. Вместо да изразят съжаление по повод станалото недоразумение, вестниците в търсене на сензация продължили да го преследват. Вестникът „Сан Франсиско интелидженсър“ стигнал още по-далеч. Редакторът му Джон Хартуел измислил остроумна версия, в която се игнорирали самопризнанията на двамата престъпници и се правел опит да се докаже, че в крайна сметка виновникът за убийството на Айрин Текли е Глук. Хартуел умрял. Умрял и Шербърн, а полицаят Филипс бил ранен в крака и уволнен от окландската полиция.

Убийството на Хартуел дълго останало неразрешима загадка. Той бил сам в кабинета си. Пистолетните изстрели били чути от разсилния. Той се втурнал в стаята и видял в креслото умиращия Хартуел. Полицията дълго си блъскала главата по какъв начин собственият му пистолет, намиращ се в заключеното чекмедже на бюрото, изведнъж е започнал да стреля. Куршумите пробивали чекмеджето и надупчили редактора. Полицията отхвърлила версията за самоубийство, мисълта за убийство била

сметната за абсурдна и отговорността за произшествието паднала върху компанията производителка на патрони „Еврика“. Полицаяте смятали, че са произведени спонтанни изстрели и химиците на компанията трябвало да берат страх по време на следствието. Но полицията не знаела, че стая 633 в къщата срещу редакцията била наета от Емил Глук, който бил там по същото време, когато се разнесли мистериозните изстрели от пистолета на Хартуел.

Тогава никой не видял връзка между смъртта на Хартуел и смъртта на Уилям Шербърн. Шербърн все още живеел в къщата, която построил за Айрин Текли, и една сутрин през януари на 1933 г. бил намерен мъртъв. Следствието установило самоубийство, тъй като Шербърн бил застрелян със собствения си пистолет. Същата нощ станало още едно интересно събитие. На тротоара пред дома на Шербърн бил прострелян полицаят Филипс. Той допълзъл до полицейския телефон на ъгъла и извикал „Бърза помощ“. Полицаят твърдял, че някой зад него е стрелял в крака му. Кракът бил раздробен от три куршума 38 калибър и се наложило да бъде ампутиран.

Но когато в полицията установили, че раната е нанесена със собствения пистолет на Филипс, станал за смях и го обвинили, че е бил пиян. Независимо от неговите уверения, че не е помирисвал алкохол и не е докосвал пистолета, който бил в задния му джоб, Филипс бил изгонен от полицията. Признанието на Глук, направено шест години по-късно, снело от нещастния полицай позорното обвинение. Понастоящем се радва на добро здраве и получава от общината прилична пенсия.

Като се саморазправил с личните си врагове, Емил Глук започнал да търси по-широко поле за дейност, въпреки че омразата му към вестникарите и полицаяте, както и преди, оставала неудовлетворена. Докато се намирал в затвора, изобретената от него система за запалване на двигателите с вътрешно горене му носела все по-големи доходи и с всяка изминала година състоянието му се увеличавало. Бил независим, можел да пътува където пожелае и да удовлетвори чудовищното си желание за мърт.

Глук се превърнал в маниак и анархист, при това не идеен, а някакъв неистов анархист. Може би това не е подходящата дума и по-добре би било да го наречем nihilist и унищожител. Но както е известно, той не членувал в никоя терористична организация. Действал сам, но предизвикал хиляди пъти по-голям страх и причинил хиляди пъти повече разрушения от всички терористични организации, взети заедно.

Ознаменуваха отпътуването си от Калифорния с взривяването на

Форт Мейсън. В показанията си говори за това като за малък експеримент (просто потренирал и толкова). Осем години скитал по света, сеейки ужас, причинявайки загуби за стотици милиони долари, погубвайки безброй много хора. Единствената благоприятна последица от злодеянията му е опустошението, което предизвикал в редовете на самите терористи. Всеки път, когато извършел престъпление, полицията излавяла всички терористи, оказали се наблизко. Само в Рим след убийството на италианския крал били екзекутирани седемнадесет души.

Но най-потресаващото му деяние било като че ли убийството на краля и кралицата на Португалия. Това станало в деня на сватбата им. Срещу терористите били взети всички възможни защитни мерки. Улиците, водещи към църквата, били блокирани от двоен кордон войници, а кралската карета се охранявала от двеста кавалеристи. И изведнъж станало чудо. Автоматичните пушки на кавалеристите, както и винтовките на стоящите наблизко пехотинци започнали да стрелят. В настъпилата паника дулата на стрелящите пушки били насочени на всички страни. Касапницата била ужасна – конете, войниците, зрителите, кралят и кралицата станали на решето. Работата се усложнила и от това, че сред плътната тълпа зад веригата войници се взривили бомбите на двама терористи, които се намирали на известно разстояние един от друг. Терористите възнамерявали да хвърлят бомбите в кралската двойка, ако им се удаде такава възможност. Но кой можел да предположи какво ще се случи? Страшното опустошение, предизвикано от избухването на бомбите, усилило бъркотията. Предполагало се, че взривовете влизат в плановете на нападателите.

Само едно било необяснимо – поведението на войниците в момента, когато пушките им започнали да стрелят. Никой не можел да повярва, че те също участват в заговора. Но от куршумите им загинали стотици хора, в това число кралят и кралицата. От друга страна, още по-голямо недоумение предизвиквал фактът, че седемдесет процента от самите войници били убити или ранени. Някои си го обяснявали с това, че верните на дълга си войници от присъстващите по време на нападението над кралската карета са открили огън по предателите. Но въпреки че много от останалите живи били подложени на разпит, нито един от тях не дал показания, които да потвърдят тази версия. Те упорито твърдели, че въобще не са стреляли и че пушките им са започнали да стрелят сами. Провеждащите експертизата химици им се присмели, като заявили, че един патрон, зареден с новия бездимен барут, би могъл да се взриви сам, но възможността всички патрони в дадения район да избухнат

едновременно абсолютно се изключвала. В края на краищата това поразително произшествие така и не получило обяснение.

Според общото мнение, формирало се в останалия свят, цялата тази работа била резултат от паниката, възникнала сред експанзивните латинци след избухването на бомбите на терористите. В тази връзка си спомнили един смешен случай, станал преди много години, когато се разиграло сражението между руската флота и английските рибарски лодки.

Емил Глук се подсмивал и продължавал пъкленото си дело. Той знаел какво се е случило. Но откъде можел да знае светът? Глук открил тайната на оръжието си случайно още докато работел в галваничната си работилница на „Телеграф авеню“ в Окланд. Случило се така, че компанията „Гърстън пауър“ монтирала радиостанция близо до работилницата му. След известно време галваничната вана излязла от строя. Намотката на електромотора дала накъсо на много места. Докато оглеждал повредите, Глук забелязал в местата на късото съединение множество дребни спойки. Късото съединение нажежило намотката, разтворът кипнал и работата спряла. Но от какво било предизвикано то? Глук се замислил. Ходът на разсъжденията му бил прост. Преди поставянето на радиостанцията апаратурата работела добре. Тя излязла от строя едва след монтирането на предавателя. Следователно причината била в неговата работа. Но какво всъщност се случило? Отговорът бил намерен бързо. Ако електромагнитните вълни са способни да накарат железните стърготини на кохерера, намиращ се отатък океана на три хиляди мили от предавателя, да се слепват, то електромагнитните вълни, излъчвани от радиостанция само на четиристотин фута от работилницата, могли да предизвикат същия ефект в зле изолираните места на намотката.

Тогава Глук не проявил особен интерес към това явление. Просто пренавил намотката и продължил да се занимава с галванопластика. Но по-късно в затвора си спомнил за този случай. Разбрал, че може да създаде безшумно незабележимо оръжие, с помощта на което да отмъсти на света. Великото откритие, което отнесе със себе си в гроба, се състояло в това, че умее да контролира посоката и силата на електромагнитните вълни. По това време този проблем още не бил решен от радиоинженерите, както впрочем не е решен и сега. Но Емил Глук в затворническата си килия успял да се добере до същността му. И когато излязъл на свобода; успял да осъществи идеята си. След като умее да направлява електромагнитните вълни, за него било доста проста работа да предизвика искра в барутните погребни на някой форт, в снарядите на

линеен кораб или в патроните на пистолетите. Можел не само да взривява барута от разстояние, но и да предизвиква пожари. Не без негово участие избухнал големият бостънски пожар, но, както заявил в показанията си Глук, това било чиста случайност, вярно, добавил той, пожарът бил за него приятна изненада, за която никога по-късно не съжалявал.

Не друг, а Емил Глук предизвика ужасната германо-американска война, която отне около осемстотин хиляди човешки живота и причини почти неизчислими загуби. Да си спомним, че през 1939 г. вследствие на пикардийския инцидент отношенията между двете страни бяха обтегнати. И макар интересите на Германия да бяха донякъде засегнати, все пак не искаше война и в знак на мирните си намерения изпрати кронпринца и ескадра от седем линейни кораба на приятелска визита в САЩ. През нощта на 15 февруари седемте броненосца пуснаха котва в Хъдзъновия залив срещу Ню Йорк.

Същата нощ Емил Глук излязъл в морето с катер, на който се намирал апаратът му. Този катер, както се изяснило малко по-късно, купил от „Рос Търнър кампъни“, а детайлите на апарата, който влязъл в действие същата нощ – от завода „Къламбия илектрик“. Но тогава никой не знаеше това. Известно е само, че седемте броненосца литнаха във въздуха един след друг на равни интервали от четири минути. Загинаха деветдесет процента от матросите и офицерите, в това число и кронпринцът.

Много години преди това събитие в залива на Хавана бил взривен американският линеен кораб „Мейн“, веднага след което започнала войната с Испания, макар тогава да съществували основателни съмнения дали взривът е бил резултат на диверсия или на случайност. Но взривът на седемте броненосца с интервал от четири минути вече не можеше да бъде обяснен със случайност. Германия считаше, че взривовете са предизвикани от подводница и незабавно обяви война. И едва шест месеца след самопризнанието на Глук тя върна на Съединените щати Филипините и Хавайските острови.

През това време злият дух и човекомразец Емил Глук се носел като разрушителен смерч по земята. Той не оставял следи. С педантичността на учен унищожавал всички улики. Обикновено наемал стая или къща и тайно монтирал там апаратурата, която впрочем така усъвършенствал и опростил, че заемала съвсем малко място. След изпълнението на набеязания план предпазливо изнасял апаратурата. Това му гарантирало дълъг живот и множество ужасни престъпления.

Доста нашумяло дело беше епидемията от самонаранявания сред

нойоркските полицаи. Тя стана една от най-кошмарните тайни на нашето време. Само за две седмици повече от сто полицаи бяха ранени в краката със собствените си пистолети. Инспектор Джонс не успя да реши загадката, но в края на краищата надхитри Глук. По негова препоръка полицаите престанаха да носят пистолети и произшествията със спонтанните изстрели се прекратиха.

Рано пролетта на 1940 г. Глук унищожи корабостроителницата на остров Меър. От стаята си във Валиехо той изпратил електромагнитен лъч през пролива по посока на острова. Отначало го насочил към линейния кораб „Мериленд“. Корабът стоял в дока до минния склад. На предната му палуба била издигната временно дървена платформа, върху която се намирали повече от сто мини. Били предназначени за отбраната на Златните врати. Всяка от тях можела да унищожи десетина линейни кораба. Разрушенията били ужасни. Но това било само увертюра. Глук насочил лъча по крайбрежието на остров Меър и взривил пет торпедни катера, склада за снаряди и голям арсенал на източния край на острова. Местейки лъча на запад, по пътя закачил няколко склада, намиращи се на хълмовете във вътрешността на острова, взривил три крайцера и линейните кораби „Орегон“, „Делауер“, „Ню Хемпшир“ и „Флорида“, последният от които току-що бил влязъл в сухия док и този великолепен док бил унищожен заедно с кораба.

Ужасната катастрофа потресе цялата страна. Но тя дори не може да се сравни с това, което последва. През ранната есен на същата година Емил Глук помете от лицето на земята всичко, което се намирало по атлантическото крайбрежие от Мейн до Флорида. Фортовете, бреговете отбранителни съоръжения от всякакъв род, складовете за мини, торпеда и други боеприпаси литнаха във въздуха. Три месеца по-късно, в средата на зимата, със също такъв зашеметяващ удар опустоши северното крайбрежие на Средиземно море от Гибралтар до Гърция.

Всички страни бяха обхванати от страх. Никой не се съмняваше, че тези разрушения са дело на човешки ръце, но поради безпристрастието на Емил Глук беше ясно, че разрушителната работа не се води от една определена страна. Очевидно беше само едно: който и да стоеше зад тези действия, той представляваше заплаха за целия свят. Нито една страна не можеше да се смята защитена от разрушения. Никакви отбранителни мерки не можеха да бъдат взети срещу тайнствения и всемогъщ враг. Оръжията за водене на война бяха безполезни; малко е да се каже безполезни – да ги имаш, означаваше да бъдеш изложен на опасност. За една година беше прекратено производството на барут, а всички

войници и моряци бяха отзовани от военните укрепления и корабите. На съвещанието на страните, състояло се по това време в Хага, дори започнаха сериозни обсъждания на въпроса за всеобщо разоръжаване.

В този момент сътрудникът на секретната служба на Съединените щати Сайлъс Бенърмен арестува Емил Глук и се прослави в цял свят. Отначало му се подигравали, но той така добре подготвил работата, че за няколко седмици убедил във виновността на Глук и най-закоравелите скептици. Но Бенърмен така и не могъл да обясни даже на себе си защо изведнъж решил, че Глук е замесен в жестоките престъпления. Вярно, изпълнявал във Валиехо секретна правителствена задача и бил там по време на взрива на остров Меър, вярно е и това, че виждал по улиците на града Емил Глук, когото му посочили като подозрителен чуждак, но тогава не му направил никакво впечатление. Едва по време на отпуска си в Скалистите планини, четейки съобщенията за разрушения по атлантическото крайбрежие, Бенърмен изведнъж си спомнил за професора. Веднага му минало през ума, че има някаква връзка между Глук и разрушенията. Това било само хипотеза, но тя се оказала достатъчен повод за размисъл. Велико нещо е създаването на хипотези, които сами по себе си са продукт на подсъзнателната работа на ума. Това явление е така необяснимо, както е необяснимо например внезапното озарение, довело Нютон до откриването на закона за земното притегляне.

Останалото било лесно. „Къде е бил Глук, когато по атлантическото крайбрежие премина ураганът от разрушения?“ – се запитал Бенърмен. По негова молба му било поверено разследването на този случай. Той веднага установил, че през ранната есен на 1940 г. Глук пътешествал по атлантическото крайбрежие. Установил също така, че по време на епидемията от самонаранявания сред полицаите е бил в Ню Йорк. „А къде е Глук сега?“ – продължавал да се пита Бенърмен. И сякаш в отговор на този въпрос започнали да пристигат съобщения за масови разрушения по Средиземноморието.

Бенърмен знаел, че преди месец Глук е заминал за Европа. Дори не се наложило инспекторът да отпътува. Съпоставяйки телеграфните съобщения за разрушения и сведенията, предоставяни от сътрудниците му европейски секретни служби, Бенърмен проследил пътя на Глук по цялото Средиземноморие и установил, че всеки път пристигането му на ново място съвпада по време с поредния взрив на брегови укрепления и военни кораби. Също така изяснил, че Глук току-що е отплувал с лайнера „Плутоник“ на компанията „Грийн стар“ за Съединените щати.

За Бенърмен всичко било ясно, оставало до пристигането на Глук

да се доуточнят някои детайли. В това му помогнал Джордж Браун, специалист от радиокомпанията „Ууд систем“. Когато „Плутоник“ се показал на траверса на Сенди Хук, към него се приближил военен катер. Бенърмен се качил на борда и арестувал Емил Глук.

После се състоя съдът. Глук призна всичко. Давайки показания, той изрази съжаление единствено за това, че е действал прекалено бавно. Той каза, че ако можел да си представи своето бъдещо арестуване, би се постарал и разрушенията да бъдат хиляди пъти повече.

Глук умря и отнесе със себе си в гроба своята тайна, макар че, както стана известно, представители на френското правителство успели да се доберат до него и му предложили един милиард франка за изобретението му, което се съдържало в това, че можел да създава мощно насочено електромагнитно излъчване. „Какво? – попитал Глук. – Да ви го продам, за да ви дам възможност да поробите и угнетявате бедното човечество? Няма да стане!“

И въпреки че военните министерства на всички страни продължиха търсенията в своите секретни лаборатории, така и не успяха да разкрият тайната на изобретението на Глук.

Емил Глук беше екзекутиран на 4 декември 1941 г. на четиридесет и шест годишна възраст. Така завърши живота си най-нешащният гений на света, човекът с колосален интелект, чиито огромни способности вместо да бъдат използвани за добри дела, са получили такова извратно развитие, че притежателят им е станал най-удивителният от всички престъпници.

Из книгата на мистър А. Г. Бърнсайд „Оригинални престъпници“, публикува се с разрешение на издателството „Холидей и Уитсанд“

КРАЙ

© 1991 Силвана Спасова, превод от английски

Jack London
The Enemy of All the World, 1908

Сканиране: NomaD, 2008
Разпознаване и редакция: Светослав Иванов, 2009

Издание:

Джек Лондон. Алената чума
СД „Орфия“, София, 1992
Редактор: Димитър Ленгечев
Набор: Пламен Иванов и Огнян Димитров
Художник на корицата: Джим Бърнс
Технически редактор: Йордан Игов
Коректор: Антоанета Петрова
ISBN 954-444-012-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12545>]